

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Romana Horáčka. Ph.D., a soudců JUDr. Jiřího Macka a Mgr. Jiřího Čurdy ve věci

žalobce: **Ing. Robert Beneš** se sídlem Kosmákova 29, Přerov
insolvenční správce dlužníka EKOSOLAR1S, a.s., IČO 25535668
se sídlem Jožky Silného 2684, Kroměříž
zastoupený advokátem JUDr. Josefem Haščákem, Ph.D.
se sídlem Jana Nerudy 868, Kynšperk na Ohří

proti
žalovanému: **APOLO SOLAR, s. r. o.**, IČO 29081777
se sídlem Maxima Gorkého 198, Klatovy 11
zastoupený advokátem JUDr. Vladislavem Bílkem
se sídlem Čs. legií 143, Klatovy 1

o zaplacení 116 633,41 EUR s příslušenstvím, **k odvolání žalovaného** proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 23. 10. 2017, č. j. 47 Cm 96/2013-297

takto:

Rozsudek soudu prvního stupně se potvrzuje.

Žalovaný je povinen zaplatit žalobci do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta JUDr. Josefa Haščáka, Ph.D na náhradu nákladu odvolacího řízení 54 982,40 Kč.

Odůvodnění:

1. Krajský soud v Plzni shora uvedeným, v pořadí již druhým, rozsudkem rozhodl tak, že uložil povinnost žalovanému zaplatit žalobci částku 116 633,41 EUR s tam uvedeným úrokem z prodlení (výrok I.), uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady řízení ve výši

Shodu s prvopisem potvrzuje Romana Milerská.

280 162,17 Kč (výrok II.) a uložil žalovanému povinnost uhradit státu soudní poplatek 150 517 Kč (výrok III.). Vyšel z podané žaloby, ve které žalobce tvrdil, že v období do 8. 12. 2010 žalovaný dodal žalobci 4 508 kusů fotovoltaických panelů o celkovém výkonu 811,44 kWp. Vycházel přitom z dohodnuté jednotkové ceny 1,62 EUR bez DPH za Wp fotovoltaického panelu, pak celkově žalovaný dodal dlužníkovi panely v hodnotě 1 577 439,36 EUR. Z uvedeného plyne, že mezi žalobcem a žalovaným byla uzavřena kupní smlouva dle § 409 a násl. obch. zák., na tuto bylo plněno jen částečně. Dlužníkem byla zaplacená část kupní ceny 1 694 102,77 EUR místo 1 944 000 EUR. Žalovaný dodal zboží o výkonu 811,44 kWp (místo 1 141W) v hodnotě 1 577 439,36 EUR (811,440 Wp x 1,62 EUR plus DPH), místo 1 944 000 EUR. Ke dni 22. 6. 2012, kdy byl na dlužníka vyhlášen konkurz, nebyla kupní smlouva žádnou ze stran zcela splněna. Kupní smlouva tak ve smyslu ustanovení § 253 insolvenčního zákona představuje smlouvu o vzájemném plnění. Žalobce jako insolvenční správce žalovanému do 15 dní ode dne prohlášení konkurzu neoznámil, že kupní smlouvu splní. Proto se uplatnila fikce předvídaná ustanovením § 253 odst. 2 insolvenčního zákona, tedy že žalobce od kupní smlouvy odstoupil. Kupní smlouva tedy zanikla s účinky ex nunc. Žalobce a žalovaný jsou povinni si vrátit přijatá plnění. Žalobce a žalovaný mohou požadovat pouze vrácení plnění přesahující rámec vzájemně poskytnutých plnění. V daném případě bylo dodáno zboží v hodnotě 1 577 439,36 EUR, zaplaceno však bylo 1 694 102,77 EUR.

2. Žalovaný s žalobním návrhem nesouhlasil. Ve svém vyjádření uvedl, že je nesporné, že žalovaná společnost dodala na základě kupní smlouvy společnosti EKOSOLARIS, a.s. 4 508 ks fotovoltaických panelů, ale nikoliv značky Jinko typ 185 W, ale jak vyplývá z dodacích listů, které jsou žalobcem doloženy jako listinné důkazy, jednalo se o panely Jinko JKM-180M-72 o maximálním výkonu 180 W, jejich cena nečinila tvrzených 1,62 EUR/Wp. Z uvedených důkazů vyplývá, že byla-li mezi účastníky uzavřena kupní smlouva, bylo tak činěno ústně, potažmo konkludentně, nikoliv však na základě žalobcem tvrzené a akceptované objednávky ze dne 24. 11. 2010, která uváděla pouze rámcově druh zboží, nikoliv přesné označení konkrétního typu panelu, a množství vymezené pouze výkonem panelu, a to o celkovém výkonu 1 MW. Účastníky tak nebyl dohodnut konkrétní typ panelu ani cena za jednotku ani jejich celkové množství. Navrhl zamítnutí žaloby.
3. Prvním rozsudkem ve věci soud rozhodl rozsudkem pro uznání ze dne 23. 8. 2013, č. j. 47 Cm 96/2013-52, ten však byl rozhodnutím odvolacího soudu ze dne 24. 5. 2016, č. j. 3 Cmo 227/2015-219 změněn tak, že rozsudek pro uznání se nevydává, jelikož žalovanému, se podařilo prokázat, že se ve věci v soudem stanovené lhůtě nevyjádřil z omluvitelných důvodů.
4. V novém rozhodnutí soud věc posoudil podle ust. § 536 obch. zák. a uvedl, že v daném případě bylo prokázáno, že mezi dlužníkem - společností EKOSOLARIS, a.s. a žalovaným byla uzavřena kupní smlouva na dodávku fotovoltaických panelů o celkovém výkonu 1 MW za jednotkovou kupní cenu ve výši 1,62 EUR/Wp plus DPH ve výši 20 %, což při objednaném výkonu 1 MW činí celkovou kupní cenu 1 620 000 EUR bez DPH, tedy 1 944 000 EUR včetně DPH. Výpovědi předsedy představenstva dlužníka bylo prokázáno, že mezi dlužníkem a žalovaným byla uzavřena toliko jedna smlouva na dodávku fotovoltaických panelů, proto soud dovodil, že se jedná o kupní smlouvu uzavřenou na základě vzájemně potvrzené objednávky ze dne 24. 11. 2010. Podle jeho názoru je nerozhodné, že objednávka stanovila typ panelů Jinko 185, zatímco dle dodacích listů byly dodány panely Jinko JKM-180M-72 o maximálním výkonu 180 W, když podstatné bylo ujednání o celkovém výkonu fotovoltaických panelů 1 MW a ujednání o jednotkové kupní ceně 1,62 EUR/Wp plus 20% DPH. Mezi účastníky byla nesporná skutečnost, že v období od 24. 11. 2010 do 18. 12. 2010 žalovaný dodal celkem 4 508 ks fotovoltaických panelů o celkovém výkonu 811,44 kWp v dohodnuté jednotkové ceně 1,62 EUR plus DPH za Wp fotovoltaického panelu, tedy celkem v hodnotě 1 577 439,36 EUR, tak jak vyplývá z faktury č. 100100071 vystavené žalovaným dne 18. 12. 2010. Žalovaným na zálohách byla uhrazena kupní cena ve výši 1 694 102,77 EUR. Z uvedeného je zřejmé, že mezi dlužníkem a žalovaným byla uzavřena

smlouva o vzájemném plnění ve smyslu ustanovení 253 insolvenčního zákona a oběma smluvními stranami bylo plněno jen částečně. Insolvenční správce po prohlášení konkursu na majetek dlužníka získává dispoziční oprávnění k majetku patřícímu do majetkové podstaty /§ 229 odst. 3 písm. c) insolvenčního zákona/, pokud insolvenční správce v této fázi insolvenčního řízení zjistí, že ze smlouvy o vzájemném plnění nebylo ještě zcela plněno ani dlužníkem ani druhým účastníkem smlouvy, může požadovat plnění ze smlouvy místo dlužníka. Alternativou k požadavku na plnění ze smlouvy je možnost od smlouvy odstoupit. Insolvenční správce měl podle tehdy platné právní úpravy na rozhodnutí ve věci případného pokračování plnění ze smlouvy lhůtu 15 dnů od prohlášení konkursu. Zákon konstruuje nevyvratitelnou právní domněnku, že pokud insolvenční správce neučiní úkon směřující ke splnění smlouvy ve lhůtě 15 dnů, jde o právní úkon odstoupení od smlouvy. Žalobce jako insolvenční správce dlužníka žalovanému do 15 dnů ode dne prohlášení konkursu neoznámil, že kupní smlouvu splní, proto se uplatnila fikce předvídaná v ustanovení § 253 odst. 2 insolvenčního zákona, že žalobce od kupní smlouvy odstoupil. Kupní smlouva tedy zanikla s účinky ex nunc a účastníci smlouvy by si měli vrátit svá plnění přesahující rámec vzájemně poskytnutých plnění. Žalobcem je tak důvodně požadována úhrada částky 116 663,41 EUR představující rozdíl mezi hodnotou dodaných panelů ve výši 1 577 439,36 EUR a dlužníkem zaplacené části kupní ceny ve výši 1 694 102,77 EUR. Soud se neztotožnil s námitkou žalovaného, že kupní cena ve výši 1 694 102,77 EUR nebyla uhrazena dlužníkem, ale třetími osobami, a proto žalobci nárok na vrácení rozdílu nevznikl. V rámci důkazního řízení bylo prokázáno, že pokud za dlužníka plnily jiné osoby (společnost BayernSolarpark GmH a společnost L.B.C. Praha spol. s r.o.), bylo to nejenom na základě zmocnění dlužníka, ale i na základě ujednání mezi třetí osobou a žalovaným s vědomím dlužníka, tak jak bylo prokázáno výpovědí předsedy představenstva dlužníka a lze dovodit, že bylo takto postupováno analogicky v souladu s ustanovením § 535 občanského zákoníku ve znění účinném do 3. 1. 2013. Plněno třetími osobami za dlužníka nebylo proti vůli žalovaného, plnění bylo žalovaným přijato a nebylo prokázáno, že by jím bylo rozporováno. Pokud žalovaný namítal, že mu nebyla uhrazena druhá z částek 250 000 EUR společností L.B.C. Praha spol. s r. o, e-mailovou korespondencí byl prokázán opak, z účetních dokladů samého žalovaného vyplývá, že žalovaný potvrzuje úhradu dlužníkem celkem kupní ceny ve výši 1 694 102,77 EUR. Proto měl soud nárok žalobce za prokázáný a žalobě vyhověl. O náhradě nákladů řízení rozhodl podle ust. § 142 odst. 1 o. s. ř. a úspěchu žalobce ve věci.

5. Žalovaný se včas odvolal proti všem výrokům rozsudku a uvedl, že nebyla-li v řízení prokázána cena panelů, která fakticky mohla být nižší než v objednávce uvedených 1,62 EUR/Wp, nebo i vyšší, potom nelze postavit najisto, že nesplněný závazek žalovaného činí oněch žalovaných 116 663,41 EUR. Není tak jisté, že celková cena dodaných panelů činila 1 577 439,36 EUR, nebyla-li v řízení v rámci dokazování zjištěna faktická cena. Byla-li tedy mezi účastníky uzavřena kupní smlouva, mohlo tak být učiněno jen ústně, event. konkludentně, nikoliv na základě žalobcem tvrzené akceptované objednávky ze dne 24. 11. 2010. která uvedla pouze rámcové druh zboží, nikoliv přesné označení konkrétního typu panelu, množství vymezené pouze výkonem panelu 1 MW. Dále namítal, že v odůvodnění napadeného rozsudku soud uvedl, že žalovaný vystavil zálohovou fakturu č. 100800049 ve výši 150 000 EUR, kterou uhradil dne 24. 11. 2010, zálohovou fakturu č. 100800050 na částku 793 947,25 EUR, kterou dlužník uhradil dne 26. 11. 2010, zálohovou fakturu č. 100800052 na částku 1 000 052,75 EUR, kterou dlužník uhradil částečně, a sice platbou ze dne 1. 12. 2010 ve výši 250 000 EUR, platbou ze dne 1. 5. 2010 ve výši 250 000 EUR a platbou ze dne 16. 12. 2010 ve výši 250 000 EUR, zálohovou fakturu č. 100800054 na částku 155,52 EUR., kterou žalovaný uhradil dne 7. 12. 2010. Soud se však zabýval jen zaplacením částky 250 000 EUR od L.B.C. Praha spol. s r. o. a částkou 793 947,25 EUR od BayernSolarpark GmbH, ve zbytku na prokázání původu zaplacených peněz rezignoval. Tedy rezignoval nejen na to, kdo tyto peníze zaplatil, ale též na to, zda tyto osoby zaplatily žalobcem tvrzeným způsobem ve smyslu ust. § 535 a následující občanského zákoníku č. 40/1964 Sb., tedy zda byly splněny všechny hmotněprávní předpoklady institutu poukázky.

Soud se tak v odůvodnění rozsudku ani nezabýval tím, v jaké výši plnil žalovanému samotný dlužník EKOSOLARIS a.s., v jaké výši bylo prokázáno plnění třetích osob, soud ani neřešil, že některé platby plnily osoby, jejichž identita nebyla zjišťována a ani zjištěna. Je skutečností, že žalovaný v době naplňování závazku z kupní smlouvy peníze od třetích osob přijal a nezkoumal, zda třetí osoby plnily -v souladu s pravidly poukázky, tedy zda byly splněny všechny smluvní a zákonné předpoklady, aby bylo možné jejich plnění považovat za plnění dlužníka. Nicméně za situace, kdy nebylo fakticky možné dodat „smluvené množství“ panelů, nebylo a dosud není zřejmé, zda plnění třetích osob vykazuje všechny znaky plnění dle § 535 obč. zák., navíc za situace, když dlužník ani sám neví, kdo za něj plnil, není na jisto postaveno, komu rozdíl v ceně nedodaných panelů náleží, tedy zda žalobci. Je dále názoru, že soud zatížil rozhodnutí vadou, když avizoval, že nebude konat výslech [redacted] Ing. S [redacted]. Protože se výslech konat neměl, nezajistil právní zástupce žalovaného u jednání účast [redacted] T [redacted] B [redacted], který podmínky předmětného obchodu s Ing. S [redacted] dojednával a mohl mu pokládat otázky, event. hned při jednání se ke svědecké výpovědi vyjádřit. Tento postup soudu pak způsobil překvapivé rozhodnutí, které žalovaný požaduje zrušit a věc vrátit soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

6. Žalobce ve svém vyjádření k odvolání uvedl, že tvrzení žalovaného o neprokázaném uzavření kupní smlouvy na dodané panely jsou zcela nepřesvědčivá a nevěrohodná. Žalovaný totiž zcela ignoruje provedené důkazy a dokonce i vlastní dopis. Na uzavření takové smlouvy lze totiž usuzovat z potvrzené objednávky, kterou vystavil EKOSOLARIS, a. s. a APOLO SOLAR s. r. o. ji akceptoval a z dodacích listů na panely Jinko, kde je uveden typ a rozměr dodaných panelů JKM-180M-72, rozměry 1580 x 808 x 45 mm. Okolnost, že byly údajně dodány panely o jiném výkonu, než bylo uvedeno v objednávce, je dle soudu správně nepodstatná. Nejde o zcela jiný druh zboží, ale lehce odlišnou specifikaci. Pro stavbu fotovoltaických elektráren je přitom určující právě výkon. Ostatně dodání jiného druhu zboží, než které určuje smlouva, je podle ust. § 422 odst. 1 zákona č. 513/1991. Sb., obch. zák. pouhou vadou zboží. Žádná práva z vadného plnění však při dodávce nebyla namítána, a proto se lze domnívat, že bylo dodáno zboží v souladu se smlouvou. K úhradě kupní ceny uvedl, že je to právě žalobce, který prokázal, že k zaplacení kupní ceny výši 1 694 102,77 EUR ze strany insolvenčního dlužníka došlo. Učinil tak předloženými účetními podklady, uznáním dluhu i vyjádřením zástupce žalovaného. Bylo tedy na žalovaném, aby tyto skutečnosti zpochybnil, což učinil ovšem právě jen ve vztahu k částkám 794 205 EUR BayernSolarpark- GmbH a dvakrát 250 000 EUR od L.B.C. Praha spol. s r.o. Další tvrzení žalovaného o tom, že by snad žalobce nereagoval na poučení soudu podle ust. § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř., je podle žalobce zavádějící, jelikož žalobce na výzvu soudu reagoval podáním ze dne 25. 9. 2017, kde doplnil tvrzení o uzavření kupní smlouvy se specifikací ceny a zboží a (jako nový důkaz) označil objednávku podepsanou oběma smluvními stranami a výslech Ing. S [redacted]. Proto navrhl potvrzení rozsudku jako správného.
7. Vrchní soud v Praze jako soud odvolací přezkoumal podle § 212 a násl. zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen o. s. ř.) rozsudek soudu prvního stupně a dospěl k závěru, že odvolání žalovaného není důvodné.
8. Úvodem je třeba uvést, že podle názoru odvolacího soudu měl soud prvního stupně pro své rozhodnutí k dispozici skutková zjištění v rozsahu dostatečném, odvolací soud z nich také zcela vycházel a pro stručnost na ně, jak jsou uvedena v odůvodnění napadeného rozsudku, odkazuje s tím, že skutkový stav, který měl soud prvního stupně k dispozici, se nezměnil. Odvolací soud se ztotožnil též s výsledným právním hodnocením soudu prvního stupně, pokud jde o posouzení existence nároku žalobce z kupní smlouvy, od které insolvenční správce odstoupil, proto si účastníci závazku měli vypořádat dosud poskytnutá vzájemná plnění, což však žalovaný neučinil a přeplatek na kupní ceně žalobci nevydal.

9. Předmětem sporu bylo zejména tvrzení žalovaného, že nedošlo k platnému uzavření kupní smlouvy, jelikož nebyl řádně sjednán obsah závazku a že žalobce neprokázal, že úpadce kupní cenu v tvrzené výši skutečně žalovanému uhradil.
10. Soud prvního stupně dospěl k závěru, že nárok žalobce je po právu, jelikož sice byl dodán jiný (technicky) typ panelů, to však nemělo význam, jelikož rozhodující byl celkový výkon (1 Mwp) dohodnutý a požadovaný objednávkou úpadce.
11. Shora uvedený názor soudu prvního stupně vyjádřený ve výroku I. rozhodnutí je správný. Pokud jde o otázku vzniku nároku na vydání bezdůvodného obohacení, zde soud správně věc posoudil podle ust. § 451 odst. 1, 2 obč. zák. o bezdůvodném obohacení (který je nutné s ohledem na ust. § 3028 o. z. na věc použít). Z něj tomu, kdo se obohatil, vzniká povinnost vydat to, o co se bezdůvodně obohatil, a tomu, na jehož úkor k obohacení došlo, právo požadovat vydání majetkového prospěchu získaného některým ze způsobů uvedených v ust. § 451 odst. 2 obč. zák.
12. V projednávané věci se žalovaný bezdůvodně obohatil, když nedodal panely o celkově sjednaném výkonu (cca 1 Mwp), přestože obdržel zálohu na kupní cenu v plné výši. Jelikož žalobce – insolvenční správce úpadce od smlouvy řádně v souladu s příslušnými ustanoveními insolvenčního zákona odstoupil, jsou účastníci závazku povinni si vrátit poskytnutá plnění. V daném případě však nelze vrátit již dodané panely (který byly již nainstalovány na fotovoltaickou elektrárnu), proto v úvahu připadá pouze nárok uplatněný žalobcem, tedy vrácení rozdílu mezi cenou dodaných panelů a zaplacenou zálohou, ve výši, kterou žalobce uvedl v žalobě, tedy 116 633,41 EUR.
13. K námitkám žalovaného lze pro úplnost uvést, že plnila-li třetí osoba vědomě za dlužníka jeho dluh věřiteli a věřitel toto plnění přijal, došlo ke splnění závazku dlužníka a nastupuje zde vztah mezi třetí osobou a původním dlužníkem z bezdůvodného obohacení, v němž plnil za jiného. Pro účely posouzení splnění závazku nelze přeceňovat skutečnost, zda žalovaný dal k takovému plnění souhlas (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 28. 5. 2008, sp. zn. 32 Odo 970/2006). Povinnost dlužníka plnit tedy zanikla a nastoupila povinnost žalovaného dodat FVE panely, kterou splnil pouze v části. Pokud jde o dodání panelů jiného typu, podle ust. § 422 obch. zák. (který je třeba na vztah mezi účastníky podle ust. § 3028 o. z. použít) poruší-li prodávající povinnosti stanovené v § 420, má zboží vady. Za vady zboží se považuje i dodání jiného zboží, než určuje smlouva a vady v dokladech nutných k užívání zboží. Vady však musí žalovaný řádně a včas vytknout prodávajícímu, což neučinil. Proto není možné k této vadě dodávky přihlídnout.
14. K procesní stránce lze uvést, že nelze považovat za vadu řízení, mající vliv na správnost závěrů soudu, pokud soud (pravděpodobně administrativní chybou) předvolal původně nezamýšleného svědka S [redacted] a jeho výslech provedl. To, že byl navrhován výslech uvedené osoby, bylo známo žalovanému již dříve. Bylo tedy zcela na něm, zda bude též požadovat výslech pana B [redacted], či nikoliv. To, že pan B [redacted] ([redacted]) nebyl přítomen na jednání, při kterém byl proveden výslech pana S [redacted], je nerozhodné, jelikož práva žalovaného bránil advokát - zástupce žalovaného, který jistě mohl pokládat svědkovi příslušné otázky, týkající se sporného kontraktu.
15. Skutkové i právní posouzení provedené soudem prvního stupně bylo tedy správné, proto byl rozsudek soudu prvního stupně ve výroku I. a navazujících výrocih II. a III. potvrzen podle ust. § 219 o. s. ř. s tím, že soud správně náhradu nákladů řízení určil podle ust. § 142 odst. 1 o. s. ř. s ohledem na procesní úspěch žalobce ve věci a při posouzení náhrady nákladů vzniklých státu soud správně postupoval podle ust. § 148 o. s. ř. a procesního úspěchu žalobce a správně určil i jejich výši.
16. O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 224 odst. 1 a ust. § 142 odst. 1 o. s. ř. s přihlídnutím k úspěchu žalobce v odvolacím řízení, jak uvedeno shora. Žalobci proto

náleží náhrada nákladů řízení v odvolacím řízení ve výši 54 982,40 Kč, tvořená odměnou advokáta podle vyhl. č. 177/1994 Sb., advokátní tarif za 2 úkony právní služby podle § 7 odst. 1 tarifu po 20 300 Kč (ze základu 2 995 729,10 Kč), 2 režijními náhradami po 300 Kč podle ust. § 13 tarifu, náhradou za promeškaný čas za 10 půlhodin 1000 Kč a cestovným osobním automobilem Kynšperk nad Ohří a zpět ve výši 3 240 Kč, vše se zvýšením o 21% DPH, jíž je zástupce žalobce plátcem.

Poučení:

Dovolání proti tomuto rozhodnutí lze podat za podmínek ust. § 237 o. s. ř. ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu prvního stupně. Přípustnost dovolání (§ 237 až 238a o. s. ř.) je oprávněn zkoumat jen dovolací soud.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněný domáhat jeho splnění v exekučním řízení.

Praha 13. 3. 2019

JUDr. Roman Horáček, Ph.D., v. r.
předseda senátu

**Romana
Milerská** Digitálně podepsal
Romana Milerská
Datum: 2019.06.12
09:46:59 +02'00'

Shodu s prvopisem potvrzuje Romana Milerská